

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Krajské státní zastupitelství v Praze**, se sídlem Husova 243/11, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2026, č. j. 37 A 11/2026-13,

t a k t o :

I. Řízení se zastavuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. e) s. ř. s. odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 2. 2026, č. j. SIN 202/2026-10 a č. j. SIN 201/2026-10, neboť její podání krajský soud shledal zjevným zneužitím práva. Společně s kasační stížností stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

[2] Usnesením ze dne 27. 5. 2026, č. j. 7 As 88/2026-9, Nejvyšší správní soud žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti zamítl a současně stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku a k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo prokázání, že on či jeho zaměstnanec, který za něj jedná nebo jej zastupuje, má vysokoškolské právnické vzdělání. Ke splnění těchto povinností mu stanovil lhůtu 15 dnů od doručení usnesení a poučil ho o následcích nezaplacení poplatku ve stanovené lhůtě, resp. nedoložení splnění podmínky podle § 105 odst. 2 s. ř. s. ve stanovené lhůtě. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 4. 6. 2026.

[3] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka

k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[4] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

[5] Vzhledem k tomu, že dnem, který určil počátek běhu lhůty pro zaplacení soudního poplatku, byl čtvrtek 4. 6. 2026, byl posledním dnem lhůty pro zaplacení soudního poplatku pátek 19. 6. 2026.

[6] Jelikož stěžovatel soudní poplatek v určené lhůtě nezaplatil, Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl poukaz stěžovatele na § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích (uplatněný v podání ze dne 7. 6. 2026, doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 16. 6. 2026). K němu odkazuje na konstantní judikaturu kasačního soudu (usnesení ze dne 22. 3. 2024, č. j. 8 As 32/2024-18, ze dne 21. 3. 2024, č. j. 10 As 33/2024-20, či ze dne 20. 3. 2024, č. j. 2 As 42/2024-14), podle níž žádosti o nezastavení řízení podle označeného ustanovení nelze vyhovět, netvrdí-li účastník okolnosti, které by osvědčovaly nebezpečí z prodlení, a ani nedoloží-li, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit. Označené ustanovení „nemíří na situace, ve kterých poplatník tvrdí, že není schopen soudní poplatek uhradit z důvodu svých nepříznivých majetkových poměrů a o jeho žádosti o osvobození od soudního poplatku již bylo pravomocně rozhodnuto tak, že se mu osvobození nepřiznává (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 32 Cdo 76/2015, či ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2185/2017).“ Nutnost vyhovění žádosti nevyvolávají ani obecná tvrzení o údajné politické objednávce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2024, č. j. 2 As 42/2024-14, bod 4). Výše uvedené je plně aplikovatelné i na danou věc. Podmínky pro postup podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích proto v dané věci nebyly splněny.

[8] Nejvyšší správní soud nepřehlédl ani obecnou námitku podjatosti vůči Krajskému soudu v Praze. K té však nemohl přihlídnout, neboť nebyla nijak odůvodněna. Z procesní opatrnosti soud dodává, že podle právní úpravy a konstantní judikatury důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (srov. § 8 odst. 1 s. ř. s. a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. Nao 166/2019-28, ze dne 19. 11. 2019, č. j. Nao 206/2019-56, ze dne 28. 11. 2019, č. j. Nao 201/2019-39, či ze dne 30. 1. 2020, č. j. Nao 235/2019-41 atp.).

[9] Pokud jde o námitku podjatosti vůči 7. senátu Nejvyššího správního soudu uplatněnou v podání ze dne 20. 5. 2026 a v podání ze dne 7. 6. 2026, tato byla uplatněna opožděně, a proto k ní soud v souladu s § 8 odst. 5 s. ř. s. nepřihlížel. Stěžovatel měl prokazatelně vědomost o složení senátu, který bude projednávat jeho věc a bude o ní

pokračování

rozhodovat, již ode dne doručení poučení o složení senátu ze dne 12. 5. 2026, č. j. 7 As 88/2026-5, které mu bylo doručeno dne 15. 5. 2026. Podstata namítaného důvodu podjatosti přitom stěžovateli musela být známa již okamžikem, kdy se seznámil (respektive mohl seznámit) se jménem soudců, kteří budou jeho věc rozhodovat. Týdenní lhůta pro namítnutí podjatosti soudce stěžovateli proto uplynula dne 22. 5. 2026. Námitka podjatosti uplatněná v podání ze dne 20. 5. 2026, které bylo doručeno krajskému soudu dne 27. 5. 2026 a jeho prostřednictvím Nejvyššímu správnímu soudu dne 1. 6. 2026, je tedy zjevně opožděná. Tento závěr platí i pro námitku podjatosti uplatněnou v podání ze dne 7. 6. 2026, které bylo doručeno krajskému soudu dne 10. 6. 2026 a jeho prostřednictvím Nejvyššímu správnímu soudu dne 16. 6. 2026.

[10] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ačkoli stěžovatel neodstranil ani další vadu své kasační stížnosti, a to nedostatek právního zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., přestože k tomu byl usnesením ze dne 27. 5. 2026, č. j. 7 As 88/2026-9, rovněž vyzván, nepostupoval kasační soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale v režimu § 47 písm. c) s. ř. s., neboť postup spočívající v zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku má přednost před odmítnutím návrhu pro nesplnění podmínky řízení spočívající v zastoupení advokátem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 2 Afs 111/2016-29, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 3 As 207/2016-35, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 As 240/2016-70, či ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Ads 201/2023-22).

[11] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2026

David Hipšr
předseda senátu